

I. felvonás

A Tökéletes Bűntény

7. fejezet

Az Új Bárka

- Ezt nem hiszem el! – fogta fejét Fenn hitetlenkedve. Ez elsőre sem volt kellemes élmény számomra, hát még most, mikor ténylegesen le is nyúlták kedvenc úralkalmatosságát. – Két percre sem hagytuk itt... ráadásul a fél bolygó itt motoszkál... hogy lophatták el az orruk elől?! – hebegte az ex-Jedi idegességében.

- És most mi legyen? – tette fel az egyetlen jelentős kérdést Ventris, melynek érdekében még tehettek is valamit. Elvégre bárki is kötötte el a Reavert, már biztosan messze jár vele és soha nem akadhatnak majd a nyomára.

Akkor miért is keresnék?

- Szerzünk egy másikat – vágta rá Sigil gondolkodás nélkül, mintha mi sem lenne egyszerűbb erre felé. Kezdetben nem is értette, miért mered mindenki olyan kérdően felé, mintha épp az élet értelmét szeretné feltárni előttük, aztán eszébe jutott, hogy a kis csapat nem tudja azt, amit ő. Egy helyet, ahol...

- Csak nem tudod véletlenül, honnan is „szerezhetnénk” egyet? – intézte felé kérdését Carl, különös hangsúlyt fektetve a szóra, hiszen egy garasuk sincs, ráadásul a szerencsejátékban sem valami jártasak – mint az korábban kiderült. Egyszóval a rabláson kívül nemigen kínálkozik számukra más hajószerezési lehetőség, ám ezt nem lehetett csak úgy kimondani a most különös mód egyre csak gyűlő tömegben, valahogyan palástolni kellett. Ám jobban meggondolva, nem is értette ennek szükségét, elvégre ezen borjú népségnek még a bontott pengéjű fényszablya sem tűnt fel.

- Még szép, hogy tudok. Szerinted én hogy jutottam ki innen, tíz évvel ezelőtt? – utalt arra bizonyos napra, amikor ismételen komoly bajba került annak a ténynek köszönhetően, miszerint akkortájt még a benne elő Sith fogta a gyeplőt.

- Taxival? – tette fel Dahn lehető legostobább kérdést, melyet valaha is feltehetett. A többiek alaposan meg is mosolyogták ezt, majd egy lenge legyintés kíséretében adták tudtára, hogy nem érdemes folytatnia gondolatmenetének kifejtését. Bár ekkorra már leesett neki, mily hihetetlen mértékben csinált magából hülyét az imént.

- Lenyúltam egy rozoga fregattot az egyik illegálisan üzemelő úrkikötőből, ami valahol arrafelé lesz – jelentette ki a kor törte férfi teljes magbiztossággal kelet felé mutatva baljával, ám legbelül koránt sem volt olyan biztos ebben. Nem is az emlékeiben való töretlen bizalma megrendülése végett, hanem mert elhallgatta társai elől azt, miként, s legfőképpen kik elől is távozott onnan. Pechjére, ezúttal nem ő volt az egyetlen erőhasználó a csapatban, ám jóllehet, Jaris még a józan paraszti észre hallgatva is kiszúrta volna a terv mögött lakozó rést.

- Szerintem kimaradt a „de” része – szögezte le a férfi. Sigil legszívesebben nem felelt volna, ám gyanította, hogy addig nem fognak odamenni, míg el nem mondja a teljes történetet. Legalábbis annak a menekülésre vonatkozó részét: különös mód nem érezte lényegesnek, hogy amikor itt járt az egykori mestere után koslatott, annak a reményében, miszerint saját kezűleg olthatja ki az életét.

- De, – kezdte mondandóját, erélyesen hangsúlyozva szót – a Fekete Nap zsoldosai elől nyúltam le azt a hajót, szóval előre láthatóan kemény ellenállásba fogunk ütközni. Sajnos már nem vagyok olyan erős, mint akkor, – egyúttal olyan gonosz és vakmerő sem – de a ti segítségetekkel már biztosan menni fog.

- De? – faggatta tovább Jaris, az Erő csöndes rezdülései által tisztán érezte a kor törte férfi igazát, azonban még mindig búzlott neki valami, s nem is akármilyen. A pusztai logika olyasvalamit elhallgatását sejteti számára, melynek eredményeképp, jóllehet, a teljes küldetésük kudarcra ítéltetik.

- Az egész kócerájt felrobbantottam magam után – közölte széles mosollyal az arcán Sigil, visszaemlékezve akkorra. Elvégre a küldetésének keserű célját leszámítva még ma is feldobja a kérdés:

Aznap vajon hány aljas söpredéktől szabadíthatta meg a galaxist?

- Hát ez remek – jelentette ki Ventris fennhangon, miközben Mira már a fejét fogta döbbenetében. Egyedül Selene állt nyugodtan, rezzenéstelen arccal kísérvé az újabb, a többiekre meglehetősen lelombozóan ható mondatok hallatát, de ő is csak azért, mert nagyon is féltette tőle az életét.

- Azt még hozzá kell tennem, – törte meg Sigil a kibontakozóban lévő csendet – az a hely elég fontos volt nekik, mivel ez volt az egyetlen úrkikötőjük a környéken, szóval biztosan újjáépítették már az évek során. Elvégre a lehető legjobb helyen volt a kicsinyes üzleteikhez. Ezért azt javaslom, legalább vessünk rá egy pillantást.

- És ha nincs ott? Tudod elég nagy ez a világ, azóta már ezen más helyet is találhattak, ami még annál is jobban megfelel az üzleteikhez.

- Ott van, ebben biztos vagyok...

- Látod, mindig igazam van! – nevetett fel a kor törte férfi, amint egy legalább másfél óráig tartó taxi utat követően teljes pompájában rajzolódt ki előttük a leginkább egy fejjel lefelé fordított stadionra emlékeztető épület. S abból még most is ki-be cikáztak a kisebb úrjárművek. – Rakjon ki ott! – jelentette ki fölényesen a sofőr felé fordítva tekintetét, miközben a hatalmas épület egyik lehetséges bejárata felé mutatott.

Még beletelt néhány percbe, míg odaértek, s a kicsiny személyszállító járműből kilépve már rendesen is megbeszélhették a teendőket. A hatalmas épületet ugyanis szigorúan őrizték, a legközelebbi bejárati ajtó előtt tornyosuló őrk – kik a denoni önkéntes rendőrség színeiben pompáztak ugyan, de köztudottan javarészt már lefizették őket, vagy egy, a saját egyenruhájukba bújtatott zsoldost kerítették a helyükbe – méltán sugallták, ide nem juthat be akármilyen.

Persze ők sem voltak akármilyenek, Sigil biztosan nem.

Eleinte arra gondolt, csak simán főbe löveti őket egymással egy-egy ügyes elmetrűk segítségével, azonban az túlságosan is nagy zajjal járt volna, s akkor a roppant épület minden egyes zsoldosa és lefizetett őre a nyakukon lesz, mielőtt a hangárok valamelyikében bőszen várakozó csillaghajók bármelyikét is elérhetnék.

Szerencsére épp eszébe jutott egy mentő ötlet, mely tökéletes megoldásként szolgált volna, ám Mira túlságosan is hamar törte meg a csendet, idejekorán félbeszakítva gondolatmenetét.

- Nem akarunk véletlenül bemenni? – ugyanis, míg az öreg gondolkozott, addig ők csak meredten bámultak a két sinitenre, – tehát egyértelműen zsoldosok voltak, s tekintve, hogy azoknak nem sok eszük van, ez jó jelnek számított a két tapasztalt

erőhasználó számára – mintha valamiféle csodát vártak volna szemeik kíváncsi pillantása közepette. Ám annak épp ellenkezője következett.

- Óh, dehogynem – nevetett fel Fenn, majd egy laza kézmozdulattal törte el mindkét idegen nyakát az Erő láthatatlan hálóinak segítségével. – Mehetünk is! – jelentette ki diadalittasan a száraz, fémes talajra egy jókora puffanás keretében érkező holttestek robajában, mely valahogyan nem keltett túl sok érdeklődést.

Legalábbis egy harmadik ór kivételével, aki történetesen a tetőről követte nyomon a történéseket, s azonnal ráébredt, mivel is állnak szemben. Azt munkaadója már korábban is leszögezte, – mint mindenkinek, kit csak felbérel – hogy ha Jedit lát, ne hősködjön, szóljon a társainak, aztán együttes erővel kifüstölik a betolakodót. És ő teljességgel eleget kívánt tenni ennek. Már meg is indult a tetőn ácsorgó többi zsoldos felé sebes lépteinek különös moraja közepette, amikor szembesülni kellett vele, Sigil teljesen másképp szándékozik rendezni a történéseket.

- Szívesen – közölte leereszkedő hangnemben, Jaris felé fordítva szemeinek pillantását, aki nem igazán értette, mit jelent ez. Nem, amíg a kérdéses ór holtan le nem bucskázott a magasból, mely láttán egy biccentéssel fejezte ki háláját.

- Bemehetünk már? – próbálta őket valamelyest sürgetni Leana, mintha idő, vagy bármi egyéb szükében lennének. Egyedül tán fegyverekkel voltak ekképpen, ugyanis sugárvetőik töltése már a nulla felé közeledett, a lány pedig nemrég dobta el az utolsó repeszgránátjukat. Márpedig bizonyosan több kell majd, ha a Fekete Nap karmai közül akarnak bármit is kiragadni, elvégre a három fénykard csak az erőhasználóknak kedvez, kik elvesznek a többiek támogatása nélkül a hamarosan eljövendő, heves lézertűzben.

Persze azt egyikük sem feltételezhette, hogy már akkor találnak is egy helyiséget, melynek keskeny ajtaja felett az „*Itt egy nagy rakás fegyver!*” felirat szerepel, amint megvetették lábukat az épületben. Csupán remélték, előbb-utóbb csak ráakadnak egy fegyverraktárszerűsége. És jöllehet, ő már hosszú évek óta nem sütött el egyetlen kézfegyvert sem, Sigil is ebben reménykedett, mivel neki valami másra volt szüksége. Sajnálatos módon ennyi év távlatából már közel sem fújhatta kívülről a helyiségek különös láncolatának teljes alaprajzát, ám azt bizonyosan tudta, az előttük történetesen háttal álló ór elméjéből már méltán kifürkészheti ezt.

- Állj! – sziszegte halkan társai felé, kikkel egyetemben halkan osontak már mögötte a dokkok valamelyikéhez vezető útjuk folyamán. Ám leginkább Selenenek szólt mindez, ki már épp lepuffantani készült a weequayt, s ennek hallatán haragosan irányozta el a már a végét járó – akkor sem volt valami sok töltés bennük, mikor az első napon a Reaver fedélzetére lépett – sugárvetőjének rideg csövét a férfi fejéről.

- *Milyen kár, pedig tökéletes rálátásom volt* – sziszegte a twi'lek tudatában.

S ezt Sigil észrevette ugyan, de nem foglalkozott vele. Az őket körülvevő, mindenható misztikumra, az Erőre fókuszált most, egyre csak fürkészve a zsoldos elméjét, míg meg nem lelte, mit keresett. Nem volt túl nehéz dolga egy ilyesfajta üresfejűvel, ki egész életét ezen nem túl jövedelmező, gyakorlatilag kilátástalan életmódra tette fel. Bár sok esetben a hozzá hasonlóknak választása sincsen, neki éppen kínálkozott egy. Ugyan még sokáig foglalatostkodhatott volna a férfi múltjával,

ám a kérdéses információ – sőt, még annál is több – tudatában már felesleges volt kutakodni elméjében.

- Nos? – érdeklődött Mira, miután Sigil kimászott a zsoldos elméjéből, majd nemes egyszerűséggel törte ki annak nyakát.

- Van egy fegyverraktár, két folyosóra innen. Amikor a legutóbb járt ott, még csurig volt fegyverekkel, szóval megér egy próbát.

- Egyetérték – bólintott rá Selene, majd szelíd lépteivel indult a kérdéses helyiség felé, szorosan tartva a kor törte férfi lépésütemét.

A fegyverraktár pontos helyzetének ismeretében már nem telt sok időbe, hogy hőseink odaérkezessenek. Út közben akadt néhány ór ugyan, kik közül néhányan el is eresztettek néhány lövést, azonban Sigil és Fenn könnyedén elbánt velük társaik nem túl élénk közreműködésével. Had volt a tortán, hogy még most sem harsogtak fel a roppant épület vészjelzői, mintha a Fekete Nap által fizetett zsoldosok javarészt vakok és süketek is lennének egyaránt.

Persze ez kapja az ember, ha az utcáról szerzi be harcosait.

- Ejha... fakadt ki a szó Mirából a helyiségbe való belépéskor fakadó őszinte meglepetése által, valami mindig is azt súgta legbelül, Sigil közel sem tévedhetetlen, s most minden bizonnyal egy kelepce kellős közepébe csalta őket. Ehelyett a valaha volt legjobban felszerelt fegyverraktár tárult zöld szemei elé.

Mesterlövészpuskáktól kezdve, ormótlan sugárkarabélyokon át egy rakás mezei, egykezes sugárvetőig minden akadt itt, amire csak szükségük lehet. Az öreget persze ezek egyike sem érdekelte, az ő szemei rögvest robbanóanyagokon akadtak meg.

Hamar fel is kapott egy táskát a helyiség fémes talajáról, majd egyik töltetet kezdte belepakolni a másik után társai meglepett pillantásainak kíséretében.

- Hajót akarunk lopni, nem a földdel egyenlővé tenni a helyet – jegyezte meg Ventris, miközben jómagá is megpillantotta a kedvencét, nevezetesen a hírhedt E-11-es könnyed, de annál halálosabb változatát. S mivel a terem telis-tele volt ilyesfajta fegyverekkel, a lány könnyedén talált belőle egy másodikat is.

- Azt én sem szeretném, éppen csak némi elterelést fogok eszközölni, amíg ti elkötititek a legközelebbi hangárban várakozó szépséget – eközben a végére ért a rakodásnak, akárcsak Leana a sugárvetők cseréjének, ki dolga végeztével azon nyomban a gránátok felé vette az irányt, melyek sokaságát Carl már szinte válogatás nélkül csatolta az övére. Abba persze bele sem gondolt, mi történne, ha épp azok egyikét találná el az ellenfél, de egyébként is bízott a szerencséjében.

- És mi a nagy terv? – kíváncsiskodott Mira, ugyan új volt még a legénység soraiban, – akárcsak annak túlnyomó része – ám azt már jól sejtette, Jaris mindig mindent egy bizonyos terv szerint hajt végre az embereivel, sosem megy fejjel a falnak, mint azt egy zabos zabrak tenné. Legalábbis nem minden esetben.

- Ez jó kérdés – mosolyodott el Fenn, mivel még gőze sem volt a teendők felől, ám azt elismerte, tényleg jól jönne egy terv a galaxis legvérmesebb bűnszervezete ellenében – Tekintve, hogy Sigil tud a legtöbbet erről a helyről, neki kellene

előhozakodnia valamivel, amiben nem szerel az egész kóceráj felrobbantása – ez nem lenne szerencsés, hisz hőseinket az életük végéig üldöznék érte.

- A legközelebbi hangár két szinttel feljebb van, – kezdett bele a kor törte férfi rögtönzött eligazításába – viszonylag közel és történetesen akad rajta egy hajó, ami tökéletesen megfelel a céljainknak, de rengetegen őrzik, ezért jobb, ha szétválunk. Mira, te bemászol a szellőzőjáratba és betörsz az irányítóterembe, te fogsz gondoskodni róla, hogy ne zárhassák ránk a hangárajtót. Selene, te kapd fel azt a mesterlövészpuskát, a hangár legfelső szintjéről fogod fedezni Fennt, Ventrisst, és Carlt. A ti feladatotok lesz elfoglalni a hajót, valamint leszámolni az őrséggel. Én lemegyek az alsóbb szintekre és gondoskodom róla, hogy senki se jöhessen utánunk...

- És te hogy jutsz fel a hajóra, ha idő közben a kikötő másik felén leszel? – vágott bele Wess kíváncsian a férfi mondandójába.

- Megoldom – mosolyodott el Sigil, valahogy nem tudta elképzelni magáról, hogy épp ő legyen az a személy, aki miatt csődöt vall az egész haditerv.

- Mellesleg szép beszéd volt – bólintott elismerően Fenn, meglepte, hogy az öreg ilyen magabiztosan és célratörően tudja osztani az észet a környezetében lévőeknek, akárcsak ő. – Te régebben szolgáltál valahol?

- Nos, nem hinném, hogy erre a kérdésre valaha is tudni szeretnéd a választ. Legyen elég annyi, hogy ez egy hosszú történet – melyet néhány röpke perc alatt is tökéletesen el tudott volna regélni, ha akar. Ám nem lelkesedett az ötletért, miszerint kiselőadást tartson a Klónháború alatt véghezvitt, nem túl rózsás tetteiről, majd a Birodalomnál eltöltött éveiről, melyek végkifejletét a mai napig bánja legbelül.

Még a lelkében lakozó sith is.

- Ahogy akarod – helyeselt a férfi, egyszer úgyis rájön majd mindenre, s részéről teljesen mindegy, pontosan mikor is következik az be.

- Belevágunk végre?

Tisztában volt vele, hogy fiatal korának és karcsú vonalainak köszönhetően ő az egyetlen, ki méltán tud közlekedni ezen szűkös környezetben. Ennek ellenére ki nem állhatta bűzös szellőzőjáratokat, melyek leginkább a Nar Shaddaa szűkös sikátoraira emlékeztették.

- *Hol van már az a fránya irányítóterem?* – jegyezte meg sebesen záporozó gondolatai közt, mialatt egyre kémelte környezetét az Erő segítségével, melynek már percekkel ezelőtt rá kellett volna mutatnia a keresett helyiségre. Ám jóllehet, ő is kijött már a gyakorlatból, *vagy talán mégsem?*

Ezen feszült másodpercben ugyanis megérezte az irányítóteremben lévő zsoldosokat, nem is értette, eddig hogy nem vehette észre őket, olyannyira kézenfekvő volt az egész. A pillanat kellemetlenségét tetézte, hogy azóta már jó néhány kanyart bevett a járatok sokaságában, és már egy jó ideje maga mögött hagyta a keresett helyiséget. Megfordulni pedig nem volt valami egyszerű feladat, nem ezen szűkös szellőzőjáratban, ahol még az is kihívásnak számított, hogy egyáltalán előrepreselje magát.

- *A kriffbe kellett spórolniuk ezen!* – hitetlenkedett Wess önmagában, mialatt minden erejét összeszedve próbált megfordulni, ugyanis egy szabvány szellőzőjáratnak másfélszer ilyen szélesnek kellene lennie. Ott már könnyű szerrel le tudott volna írni egy teljes kört hajlékony testével, ám valaki a Fekete Napnál bizonyára sajnálta a pénzt minderre. Ennek ellenére Mira nagy nehezen csak megoldotta a hálátlan feladatot, s idő közben csak egyszer hitte azt, hogy már menthetetlenül beszorult a szellőzőbe.

- *Hol vagy már?* – visszhangoztak egykori mestere türelmetlen szavai a tudatában, A Jedik ilyesfajta kommunikációja volt az egyetlen biztos mód arra, hogy a fél kóceráj riadóztatása nélkül is sebészi pontossággal hangolhassák össze a terveiket. És meg kell hagyni, a lány rohadt nagy késésben volt már.

- *Egy perc és ott vagytok!* – tán, ha tudta volna, hogy még legalább negyed órába telik oda vonszolnia magát, nem hogy sosem tette volna ezen elhamarkodott kijelentését, de még csak be sem mászott volna ide.

Nem meglepő módon, egy kisebb csillagrendszer esett le a lány szívéről, mikor megpillanthatta az irányítótermet a szellőzőjárat keskeny rácsain keresztül, valamint az ott álló két siniteent, kik minden bizonnyal az eljövendő hajójuk berakodását – vagy bármit is csinálnak vele – felügyelik, pontosabban csak felügyelték. Mira nem sokat teketóriázott késése, valamint forrófejűségének köszönhetően, melyet a Zeknos palotájának környékén eltöltött évek egy csöppet sem csorbítottak.

Egy szempillantás alatt kivetette magát a szellőzőjáratból, miközben kibontotta fénykardjának zöldesen izzó pengéjét, s haragos amazonként rontott ellenfeleire. A két idegen egy kis ideig, csupán egy másodperc tört részéig, meredtem bámulták a fiatal, jó megjelenésű lányt döbbenetükben, ennyi éppen elég is volt neki. Így még azelőtt nyársalhatta fel a hozzá legközelebb álló siniteent szablyájával, hogy a másik előránthatta volna sugárvetőjét. Az reménytelenül elavult volt ugyan, de ennek ellenére éppoly halálos veszedelmet jelentett, mint bármelyik más, ha valaki, akkor Ő ezt már méltán megtanulta.

Egy percre sem szándékozott szórakozni ellenfelével, mint azt bármely ragadozó tenné a már reménytelenül esélytelen prédájával. Egy gyors, jól irányzott rúgással azonnal a padlóra terítette a férfi, még mielőtt elsüthette volna a fegyverét. Mira ki is rúgta baljából, amint lehetősége nyílt rá, ám ezután nem tudta, mi tévő legyen. A legbiztosabb mód bizonyára az lett volna, ha kioltja a zsoldos életét, azonban egy Jedi nem tehet ilyet. S ha most megtagadja ezt, nem is álmodhat arról, hogy egykoron ő is ezen dicső lovagok közt lehet. Maradt a másik lehetőség.

- Szerencséd, hogy velem hozott össze a sors – közölte Mira vegyes érzelmekkel, majd olyan erővel rúgta halántékon a már az életéért esedezni készülő férfit, hogy azon nyomban elvesztette az eszméletét. Bár ehhez nem kellett olyan nagy erő, mint például egy ember, vagy ne adj isten, egy zabrak estében. Hiszen a sinitennek hatalmas koponyája jóval sebezhetőbb célpontnak minősült.

Most, hogy végre elbánt az örökkel, eljött az ideje, hogy vessen egy pillantást a legújabb szerzeményükre. S annak kecses, vékonyka hajóteste láttán, ha nem is töltötte el mértéktelen elégedettség, de legalább megnyugtatta a tudat, miszerint jó

helyre érkezett. Kissé kínos lett volna éppen most közölni mesterével, hogy a rossz irányítótermet sikerült bevennie.

A kötelességtudat viszont hamar véget vetett elmélkedésének.

- *Bent vagyok, mehettek!* – nyugtázta Jarisnak, ám az nem felelt, bizonyára nekik is megvoltak a saját problémáik. Minden esetre nem árthat, ha előbb gondoskodik a hangárajtóról, mint azt eltervezték. Így legalább hamarabb kapcsolódhat bele a kis csapat betoppanásakor kibontakozó ádáz ütközetbe.

- Lássuk csak... – sziszegte finom ajaki közül hangosan, mintha bárki más is hallhatná az elhangzottakat, miközben rászabadult az irányítóterem termináljára, mely kissé bonyolultabbnak ígérkezett a kelleténél. Ennek ellenére hamar rálelt a kérdéses vezérlő kijelzőjére, majd letiltotta a kérdéses hangárhoz való hozzáférést, s egy jóval meglepőbb felfedezést is tett.

Éppen csak vetett egy röpke pillantást a szomszédos – a jelenlegi hajók nyilvántartását megjelenítő – terminál digitális kijelzőjére:

Mikor szemei megakadtak a Reaver néven.

- *Még egy ilyen mocskos melót...* – hőbörgött magában Selene, ahogyan szelíd lépteivel szelte a folyosók rengetegét a kérdéses szint felé. – *Ők odalent dúskálnak majd a jóban, én meg... fedezzem őket! Miért pont én, amikor fél kézzel elintézem azt a három félnótást?* – idő közben rá kellett jönnie, már nem is járt olyan messze úti céljától, mint azt eleinte hitte. A kérdéses szinte volt már, néhány folyosónyira...

Ekkor azonban egy már várt, mégis a nőt jókora meglepetésként érő történés következett be. Egy férfivel találta szemben magát, ahogyan bekanyarodott a sarkon, ki mintha már várta volna, úgy tornyosult előtte. Az már csak magától értetődött, hogy nem mászkálhat fel-alá a Fekete Nap egyik legszigorúbban őrzött úrkikötőjében anélkül, hogy bárkivel is szembe kerülne. Selene zöld szemei az előtte tornyosuló weequay láttán mégis kikerekedtek, de hamar észbe kapott a twi'lek.

Azon nyomban előrántotta az övére csatolt sugárvetőinek egyikét, majd keresztüllőtte vele a férfi mellkasát, mielőtt az hasonlókép cselekedhetett volna. Az újonnan szerzett fegyverének hatékonysága szinte már lenyűgözte, hiszen a vörösösen izzó lézernyaláb akkora lyukat vájt a zoldos kővé dermedt szívének helyén, hogy azon a nő már könnyű szerrel keresztül is nézhetett egy röpke pillanat erejéig.

Aztán ellenfele élettelenül rogyott a talajra.

- Érdekes, még a hangját is elfedték – jegyezte meg Shmir, miközben kecses lépteivel suhant át a férfi holttestén, ugyanis a weequay életét kioltó lövés olyan halk volt, akár az éj. – *Mire készülhetnek ezek a barmok, ha ilyen szintű felszerelést rendeltek?* – út közben végig ezen töprengett, s meg is tehette, hiszen már senki sem került az útjába. A lebukás veszélye egyedül abban lakozott, hogy elfelejtette elrejtteni a holttestet – vagy szándékosan hagyta volna ott?

A feltételezés, miszerint így próbálta sabotálni a küldetést, nem volt teljesen alaptalan. Ezen ő csak nyerhetett, s hab lenne a tortán, ha Fenn agyonlövetné magát a felé egyre csak özönlő zoldosok áradata közepette. Ugyanakkor nem lenne túl

logikus ez részéről, mivel Pendergast leszögezte, hogy csakis kizárólag Taris felett végezhet velük. Ráadásul, ha ez megtörténne, és ő nyomtalanul felszívódik, Sigil azon nyomban megölné, amint sikerül nyomára lennie. S tudván, hogy a férfi elől még saját mestere sem menekülhetett, ez már csak idő kérdése lenne.

Az általa keresett helyiség idő közbeni elérése, azonban még idejében véget vetett gondolatmenetének. Még azelőtt, hogy valami meggondolatlanságra adta volna a fejét. S bármennyire is gyűlölte az öreget eddigi tetteiért, s az őelőtte állókért, be kellett látnia, ez esetben tényleg igaza volt. A legfelső szinten végigkigyózó folyosó ugyanis nyitott volt a hangárra néző oldalon, egyedül egy vastag korlát ékeskedett ezen oldalán.

A sötétszürke fémlemezok alatt pedig egy jókora rés húzódott néhány méterenként, egy olyan nyílás, mely tökéletesen megfelelt egy mesterlövész számára, hogy könnyű szerrel elintézhesse az odalent tartózkodókat. *Tán a Fekete Nap vezetői szándékosan rendelték el mindezt, hogy egy esetleges támadás esetén a saját embereiket állíthassák ide? Ám ez esetben visszafelé sült el az egész. De ki hitte volna, hogy az ellenség belülről akar majd ki-, s nem pedig kívülről bemenni?*

Ekképp tűnődött magában Selene, miközben gondosan letámasztotta az E-11s típust képviselő mesterlövészpuskáját, melyet még a fegyverraktárból emelt el, – az csakis kizárólag birodalmi fegyverekkel volt tele, hisz errefelé, tőlük sokkal könnyebb volt beszerezni őket – majd hordott egészen idáig kecses hátán.

A legjobbkor, hisz épp most támadott Fenn.

A kis csapatnak nem volt túl nehéz dolga elverekedni magát idáig, a bejáratot őrző zsoldosok kivételével, kiket ugyan próbáltak csöndesen elintézni, ám Carl már nem tudta megállni, hogy ne süsse el fegyverét. S mikor a lézernyaláb a két durós közt csapódott a duracélajtó fémes ötvözetének, Jaris és Ventris már kénytelen volt a létező leglármásabb módon elintézni őket, éppen ezért már mindegy colt, hogyan is lépnek be a helyiségbe.

S csörtető vadakként rontottak rá az örökre az idő közben felharsogó vészjelzők éktelen robaja és vörös fényei közepette. A hármast eleinte kellemes meglepetésként érte a tény, miszerint alig négyen őrizték a hangár közepén csöndesen szendegő csillaghajót – kik közül egyet Selene azon nyomban elintézt, amint a hármas megérkezett – ám hamar be kellett látniuk, mint azt oly sokadszorra már élükben, az ilyesfajta dolgok sosem ilyen egyszerűek.

Nem tudták mi van azon a hajón, de igen fontos lehetett.

Vagy pedig valami elképesztően nehéz, mivel a következő pillanatban a Fekete Nap nem valami büszke, leginkább csak a napi betevőért cselekvő zsoldosai tucatjával kezdtek özönlenni a kicsiny hajó fémes rámpájáról, melyre tökéletes rálátása nyílt a twi'leknek. Azonban túl sokan voltak ahhoz, hogy mindet leszedhesse, ráadásul a repeszgránátok szóba sem jöhettek most, nem a hajó közvetlen közelében.

Fenn különös mód már szinte várta ezt a pillanatot, olyan kihívás volt ez, melyhez egy fényszablya mindenképpen elkellett, – ráadásul öröm volt nézni, milyen szépen összerázódott már kicsiny legénysége – az egykori Jedi lovag, a béke és szabadság

lelkes védelmezője nem is habozott előrántani vörösesen izzó fénykarját, majd belehasítani a felé egyre özönlő ellenfelek sokaságába. Úgy vívott most, szelte keresztül ellenfeleit, s hátrította közben a távolabb állók lövéseit, mintha egy percre sem hagyta volna maga mögött az akkori életét. Mostanra már éppoly erő volt, mint aznap, Wayland felett. Az elmúlt hetek folyamán a sors által hozott folytonos, az akció és az Erő újbóli, beható használata meghozta a gyümölcsöt, ha kissé rozsdásan is, de egykori tudása a mélységből újra a felszínre jutott elméjében.

A mind hevesebben cikázó lézernyalábok közepette Mira is elérkezettnek látta az időt, hogy bevesse magát a dolgok sűrűjébe. Igaz, még azelőtt sosem csinált ilyet, de mégis meg kellett próbálnia, a folyosókon cikázva nem ért volna oda időben, csupán a harcok végeztével. S ha valamiről, akkor erről nem akart lemaradni.

Egy Jedinek harcolnia is kell társaiért, nem elég meditálva gubbasztania a sötétben, és sok esetben még ölnie is kell.

Wess elég felkészültnek érezte magát, még vett egy mély, örökkévalóságig tartó lélegzetet, majd fényszabályjának zöld pengéjét egyenesen az irányítóterem előtte tornyosuló ablakába mélyesztette, miután iszonyatos lendülettel rugaszkodott neki az üvegnek. Eleinte ugyan kételkedett magában, de meglepve tapasztalta, hogy mégis sikerrel járt. Gond nélkül hasította keresztül az üveget kardjával, majd törte át azt véglegesen karcsú testével, egyenesen a kisebb csatamező közepébe érkeve.

Egykori mestere eleinte aggódva figyelte, ahogyan a lány egy ügyes talajfogást követően azonnal kettéhasítja az előtte tornyosuló trandoshit, majd hátrítja szinte már könnyű szerrel a felé sebesen záporozó lézernyalábok örvénylő áradatát. Ám hamar megnyugodott, s vette tudomásul, hogy Mira sokat ügyesedett már az elfeledett yavini csata óta, – s már akkor sem volt semmi – ráadásul tanult is a törtétekből. A hátát ugyanis mindig figyelte, ügyelt rá, hogy lehetőleg ne kerülhessen olyan helyzetbe, hogy egynél több ellenfélnek kínálkozzon rá rálátása, bár aznap egy is elég volt a kis híján végzetes lövéshez. Ám ennyi ellenféllel által övezve lehetetlenség volt egyidejűleg szembe nézni minden egyes ellenféllel, egyszóval el kellett némi támogatás a két, fénykardjával sebes táncot járó személynek.

S ebben teljes mértékben részesültek.

Eleinte ugyan Selene viszolygott a részéről hálátlannak érzett feladattól, ám mostanra egész megkedvelte a dolgot, így viszonylag kockázatmentesen, s szinte már emberfeletti precizitással végezhetett ellenfeleivel. Persze hiába szedte szinte már természetfeletti gyorsasággal az áldozatait, ez önmagában még nem lett volna elég a győzelemhez, Carlos és Leana segítsége is éppúgy elkellett.

A férfi ugyan nem lőtt valami pontosan, de ezúttal annyi ellenfele akadt, hogy gyakran még az elhibázott lövései is célt értek, meglepő módon legtöbbször az ellenfelei mellkasába, vagy éppen a fejébe, akárcsak Ventriss esetében, aki ismételten két sugárvetővel ontotta a vörösesen izzó lézernyalábok áradatát a zsoldosokra, kiknek a hatalmas túlerő dacára, egyszerűen nem volt esélyük a kis csapat ellen – pedig Sigil még tiszteletét sem tette köreikben.

Nem is nyílt alkalma rá, hiszen egy röpké percbe sem telt bele, mikorra hőseink győzedelmeskedtek a képzetlen zsoldosok tömekegével szemben, mely igen sok

önbizalomra adott okot a körülményekhez képest. Azonban a Fekete Nap embereinek képességei messze eltörpültek a birodalmi rohamosztagosokkal szemben, bármi is várja őket Tarison, az sokkalta nehezebb lesz.

- Beszállás! – kiáltotta Jaris fölényesen, amint az utolsó zsoldos holtteste is a földön végezte, kivel meglepő módon Dahn végzett egy szinte már halálpontos fejlődéssel. Az ex-Jedi ezúttal nem szándékozott elhibázni a múlt hibáit, többször meggyőződött ellenfeleik tényleges halála felől, mielőtt újdonsült bárkájuk fedélzetére tette volna kopott bakancsának érdes felületű talpát. A kapitány szokása szerint az utolsóként lépett a fedélzetre, legalábbis a jelenlévők közül. – Mihamarabb indulnunk kell.

- És mi lesz Sigillel? – csattant fel Mira, ugyanis a férfit még sehol sem látták, bizonyára elkeveredett, vagy egyszerűen még nem végzett az általa saját magának kiszabott feladattal. A Jedik senkit sem hagynak hátra, csak ha élet-halál kérdése.

- Már a fél Fekete Nap felénk tart, nem várhatunk rá – jelentette ki Selene keserű tekintettel, mély szomorúságot tettetve szívében, ám majd kiugrott a bőréből legbelül. Így minden tökéletesen alakulna a számára, s akadálytalanul vihetné végbe, amit elkezdett. De nem volt ilyen szerencséje.

- Mégis kire? – nevetett fel Sigil, miközben diadalittas létekel lépett fel a kicsiny csempészhajó rámpáján, majd egy magasztos biccentéssel adott jelet az indulásra, s Fenn nem is habozott begyűjtani a hajtóműveket. Épp, mikor megérkezett az erősítés, és ugyan a férfi nem tudta befazonosítani, ezen keskeny, hosszúkás fregatt melyik hajótípust is képviseli, ám abban biztos volt, hogy hajtóművei hatalmas pusztítást vittek véghez a helyiségben, mikor felgyulladtak fényeik narancssárgás ragyogás által övezve. Az Erő néma sikolyai által méltán érezte ezt, miközben tucatnyi zsoldos hamvadt el az iszonyatos forróságnak köszönhetően.

- Ezzel meg is volnánk! – jelentette ki Carlos örömteli arccal, azonban a kor törte férfi merőben másképp vélekedett a témával kapcsolatban.

- Még nem, ifjú barátom. Egy valami még hátravan – ekkor előhúzott köpenyének valamely fondorlatos hajtásából egy detonátort, majd lenyomta annak vörösesen villódzó kapcsolóját. A pokol is elszabadult odalent, miközben a hatalmas úrkikötő egy szempillantás alatt vált semmivé. Ugyanis az öreg által gondosan elhelyezett töltetek iszonyatos erejű robbanásának pillanatában hatalmas lángfelhők csaptak keresztül a roppant épület ablakain, majd tépték darabokra annak külső falait, mielőtt végleg összeroskadt volna. Oly sok bűnös lelket maga alá temetve, a Mira által megkímélt siniteennel egyetemben, kinek még így is sokat számított tette.

Legalább nem ő végzett a szerencsétlennel.

- Ezt nem hiszem el, mondtam, hogy ne robbantsd fel az egész kócerájt! – csattant fel Jaris idegesen, hiszen a férfi csodás tettének köszönhetően a Fekete Nap zsoldosai és fejdászai bizonyára már sosem fogják békén hagyni őket.

- Nyugodj meg, Taris után már úgy is a fél galaxis a nyakunkon lesz. Ahhoz képest egy csöppet sem számít majd mindez. Inkább örülj, hogy egészben kiértünk, ráadásul nem eredt utánunk senki – ebben valóban igaza volt, elvégre most sem indultak túlzottan rózsás esélyekkel, ám mégis, egy karcolás nélkül megúszták az egészet.

Fenn erre már nem szándékozott felelni, csupán egy rábólintott az egészre, s ezután egy percnyi csönd következett. Hirtelen minden tökéletesnek tűnt, most már megvan hajó, a fényzabalyák, s a csapat is összeszokott valamelyest. Egy percre minden készen állt, szabadnak tűnt rögzös útjuk, mely kétségkívül Taris felé vezet. Ám ekkor Jaris ismételten megtörte a csendet, mikor már kiértek az űrbe.

- Na jó, ezt nem veszem be! – jelentette ki fennhangon, Ventris felé fordítva kék szemeinek vegyes érzelmekkel teli pillantását, mely javarészt kérdően tükröződött a lány retináján. Mintha olyasvalami feltárását várnák tőle, mely nélkülözhetetlen a küldetés szempontjából, s Leana már nem rendelkezett vele. A férfi szemében pedig tisztán látszott, hogy bizton tudja igazát, ennyi év elteltével érzékei már méltán sugallták: *túl tökéletes minden.* – Szóval, mi az?

- A Reaveren maradtak a tervrajzok...